

При хорохая и тракийските калайджии в ритуала участва цялото семейство. С водата от бакърчето се напръскват или мият всички в къщи за здраве. След това хорохая носят менчето при люлката и там момиче първо вади предмета и след това изрича пожеланието под формата на “маане” (четиристишие с определено пожелание). Тракийските калайджии извършват гадаенето на събиране в къщи. Предметите се вадят от малко момче.

Главната роля на мъжа в гергьовденската обредност се свързва с коленето на жертвеното животно. Въпрос на престиж за всяко циганско/ ромско семейство е да заколи агне за празника. Задължително то трябва да преспи в дома. Избира се бяло, “черно” не е на хубаво”. Кардарашите държат да е мъжко “Свети Георги е мъж”. По традиция се коли рано сутринта, по изгрев слънце от стопанина на къщата или от специално повикан мъж. Веднага след това започват ритуално-домашинските ангажименти на жената. Кръвта се събира в съдина (паничка, тава). От нея стопанката слага точка (фичери, хорохая, тракийски калайджии) и кръст (при останалите групи) на челото – първо на децата, а след това и на възрастните. Така символично се измолва здраве и берекет. Останалата кръв се отмива в течаща вода – всичко да тече като по вода през цялата година в тази къща. Тракийската калайджийка приготвя с част от кръвта „хупла”. Служи за лечение на страх, от стряскане.

Дреболияте на животното фичерките варят и отделят черния дроб. Той се нарязва на хапки, поръсва се със сол и червен пипер и момиче от къщата го разнася на комшиите. Кардарашите „... като заколим агнето и извадим вътрешното, дреболийки, дробине и кът го сварим, слагам в една чинийка и мирудийка, подправки и се отива и се раздава. Момичето или булката отива с хубава покривка или кърпичка покрито и се отива в близки, комшии, роднини” (м., 61 г., кардараша, с.Александрово, Ямболско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 78). Казват, че е за здраве, но има и голяма доза показност. Нека околните да разберат, че в този дом е заклано агне за св. Георги.

Жените на рударите, лахо и фичери месят обредна питка без украса. При дасикане рома стопанката на дома прикадява гергьовденската трапеза. Лахо делят опеченото агне на две половини: “Едната половина злато да бъде, другата половина сребро да бъде”. Майката откъсва малко месо и първо дава на съпруга си, след това на децата по ред на възрастта. Гергьовденската пита се счупва заедно от двамата съпрузи за единство на семейството, а жената я раздава на всички останали. „Едно време пък се събирахме на черкувата (бургуджии – б.а.); сякой си зема агнето, виното, ракията, мезето там. Туря на трапезата, минава попа, кади софрата, трапезата и после вече си раздават жените меж-